

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 16 lutego 2016 r.

Pozycja 112

POSTANOWIENIE

z dnia 15 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 236/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mirosław Granat – przewodniczący
Stanisław Biernat – sprawozdawca
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej P.O.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 7 lipca 2015 r. (data nadania) P.O. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 55 § 1 w zw. z art. 88 w zw. z art. 84 § 1 i w zw. z art. 140 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.) w zakresie, w jakim przewidują one rozpoczęcie biegu miesięcznego terminu do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia od dnia doręczenia postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania wyłącznie pokrzywdzonemu, a nie ustanowionemu przez niego pełnomocnikowi, z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 w zw. z art. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Postanowieniem z 21 października 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, wskazując, że skarżący nie wykazał naruszenia przysługujących mu konstytucyjnych praw i wolności. W postanowieniu tym Trybunał zwrócił uwagę na to, że skoro postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego zostało doręczone skarżącemu, to mógł on swobodnie skontaktować się ze swoim pełnomocnikiem w celu podjęcia określonych działań. Ponadto – jak wskazał Trybunał – postanowienie o umorzeniu postanowienia zostało doręczone także pełnomocnikowi skarżącego ustanowionemu z wyboru, który także mógł skontaktować się ze skarżącym jako swoim klientem. W związku z powyższym Trybunał uznał, że skarżący nie wykazał w sposób dostateczny, że doszło do naruszenia przysługujących mu praw i wolności, co stanowiło samodzielną podstawę odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Na powyższe postanowienie skarżący wniósł – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym zarzucił Trybunałowi naruszenie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym z dnia 1 sierpnia 1997 r. (Dz. U. Nr 102, poz. 643;

dalej: ustawa o TK) przez uznanie, iż w niniejszej sprawie zachodzą podstawy do odmówienia nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej „z powodu niewykazania przez skarżącego, że doszło do naruszenia przysługujących mu konstytucyjnych praw i wolności, w sytuacji, w której skarżący wykazał, w jaki sposób kwestionowany w skardze art. 55 § 1 k.p.k. narusza jego konstytucyjne prawa i wolności”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK. Jednak zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie w postępowaniu przed Trybunałem na etapie wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK. Rozpatrywane zażalenie dotyczy postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, która została wniesiona przed 30 sierpnia 2015 r., dlatego do jego rozpoznania zastosowanie mają przepisy ustawy o TK.

Zgodnie z art. 36 ust. 4 w związku z art. 49 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w związku z art. 36 ust. 6 i 7 i z art. 49 ustawy o TK). Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy wydając zaskarżone postanowienie, prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznawania zażalenia analizuje on przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe. Zgodnie z orzecznictwem TK zażalenie na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej powinno dotyczyć podstaw, na jakich została oparta odmowa. Przedmiotem postępowania zażaleniowego jest bowiem ocena ich prawidłowości. W związku z powyższym skarżący jest zobligowany do sformułowania zarzutów wobec argumentacji zaprezentowanej w stanowisku Trybunału przedstawionym w zaskarżonym postanowieniu.

W zażaleniu skarżący podniósł zarzut naruszenia przez Trybunał art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK przez uznanie, iż w niniejszej sprawie zachodzą podstawy do odmówienia nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej „z powodu niewykazania przez skarżącego, że doszło do naruszenia przysługujących mu konstytucyjnych praw i wolności, w sytuacji, w której skarżący wykazał, w jaki sposób kwestionowany w skardze art. 55 § 1 k.p.k. narusza jego konstytucyjne prawa i wolności”, jednakże go nie uzasadnił. Poza postawieniem tego zarzutu skarżący w żaden sposób nie odniósł się do zaskarżonego postanowienia Trybunału, powtórnie przytaczając jedynie argumentację przedstawioną w skardze konstytucyjnej. Przypomnieć zatem należy, że podstawą odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej było stwierdzenie przez Trybunał, że skarżący nie wykazał, iż doszło do naruszenia przysługujących mu konstytucyjnych praw i wolności, a ponadto, że wskazane przez skarżącego przepisy art. 88 w zw. z art. 84 § 1 w zw. z art. 140 k.p.k. nie były podstawą ostatecznego orzeczenia oznaczonego przez niego jako ostateczne. Trybunał przypomina w związku z tym, że uzasadnienie zarzutów sformułowanych w zażaleniu nie może sprowadzać się do przytoczenia argumentacji zawartej już w skardze konstytucyjnej. Zażalenie jako środek inicjujący kontrolę postanowienia Trybunału w sprawie skargi konstytucyjnej musi mieć na celu podważenie prawidłowości ustaleń poczynionych w nim przez Trybunał. W związku z powyższym tak zarzuty, jak i ich uzasadnienie powinny dotyczyć zaskarżonego postanowienia Trybunału, a nie jedynie ograniczać się do powtórzenia argu-

mentacji zaprezentowanej w skardze konstytucyjnej. Nieprzedstawienie zatem zarzutów podających w wątpliwość podstawy postanowienia z 21 października 2015 r. uniemożliwia dokonanie jego kontroli.

Wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 49 w związku z art. 36 ust. 7 ustawy o TK, postanowił jak w sentencji.